

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 162/2024
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца „HAUZMAJSTOR”, д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Ненад Станковић, адвокат у ..., против туженог “BLUE CENTAR” д.о.о. Београд из Новог Београда, чији је пуномоћник Горан Цветковић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 5.205.924,32 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 281/23 од 17.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 281/23 од 17.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 281/23 од 17.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4526/20 од 27.09.2022. године, ставом I изреке, укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду Иив 2308/20 од 11.06.2020. године у целости. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог на исплату износа од 5.205.924,32 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од 16.05.2020. године до исплате, као и износа од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза, док је ставом III изреке, обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 281/23 од 17.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II и III изреке, а одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је у одговору на ревизију у целости оспорио наводе ревидента и предложио да се ревизија одбаци као недозвољена односно одбије као неоснована. Трошкове ревизијског поступка одређено је тражио.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом другостепеног суда одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 5.205.924,32 динара, на име главног дуга са законском затезном каматом почев од 16.05.2020. године до исплате, као и износа од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза за износ дуга фактурисаног рачуном ВС 013/20 од 15.04.2021. године по основу члана 10. Уговора о управљању објектом од 28.11.2013. године, јер су судови применом правила о терету доказивања из одредбе члана 228. и 231. Закона о парничном поступку, закључили да тужилац није пружио туженом услугу коју је фактурисао јер није учествовао у процесу примопредаје објекта новом пружаоцу услуге што је услов прописан наведеним чланом.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне одлуке сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Наводима ревидента побија се утврђено чињенично стање и указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, учињену од стране другостепеног суда, а такви ревизијски разлози нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Погрешна примена одредби процесног закона није основ за изјављивање посебне ревизије. Чланом 10 Уговора о управљању објектом од 28.11.2013. године предвиђена је накнада тужиоцу под условом да учествује у процесу примопредаје објекта, па нема услова да се Врховни суд изјасни поводом навода ревизије о питањима који се тичу „опционих уговора“ односно увођења невидљивих одустаница кроз судску праксу јер у конкретној парници није реч о примени наведених института. Због тога је без утицаја позивање тужиоца на пресуду Вишег трговинског суда Пж 11798/2005 од 17.04.2006. године, пресуду Привредног апелационог суда Пж 3496/2010 (2009) од 24.11.2010. године, као и пресуде Врховног касационог суда (Рев 1869/2016 од 24.01.2018. године и Рев 1757/2016 од 15.11.2017. године), јер се не односе на питање које је предмет ове парнице.

Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима је заснована побијана одлука, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба – предлог за извршење поднет је дана 10.06.2020. године, вредност предмета спора побијаног дела је 5.205.924,32 динара, односно динарска противвредност у еурима по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 44.277,02 евра, који износ не прелази цензус прописан одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, па ревизија није дозвољена.

Стога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

Одлуку у ставу трећем изреке, Врховни суд је донео је применом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку јер трошкови на име састава одговара на ревизију и судске таксе за одговор на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Татјана Миљун, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић